

El músic francès, violinista de formació, estava considerat un dels reis de la música lleugera dels anys 50 i 60

Redacció
PARÍS

Franck Pourcel, autor d'una conegudíssima versió orquestral d'Only You', dels Platters, va morir la nit de dissabte a diumenge a l'edat de 87 anys a la seva casa dels afores de París

Pourcel, víctima de la malaltia de Parkinson des de fa temps, va morir a la seva casa de Neuilly, als afores de París, segons feia públic ahir la seva família.

Violinista de formació, Pourcel va ser un dels directors d'orquestra francesos més coneguts fora del seu país i el primer d'Europa a superar el llistó del mig milió d'exemplars venuts als Estats Units. De caràcter més aviat discret, va rebre tres cops el Disc d'Or al Japó i va ser guardonat amb el premi Edison i el Gran Premi del Disc de l'Acadèmia

Mor el popular director d'orquestra Franck Pourcel

Charles Gros, per la seva intensa activitat com a adaptador orquestral d'èxits populars durant els anys 50 i 60. Encara que va ser conegut per les seves versions de clàssics populars, Pourcel també va flirtejar amb la música clàssica i va dirigir orquestres simfòniques com les de Londres i Berlín, i la de la Societat de Concerts del Conservatori, i va gravar obres de compositors com ara Mozart i Beethoven.

Nascut a Marsella el 1913, Pourcel va crear la seva primera orquestra l'any 1953 i les seves cordes es van donar a conèixer massivament gràcies a la seva participació en programes de la televisió. Va obtenir els primers èxits populars amb *Blue Tango* i *Limelight*, però on va arrasar va ser amb la versió orquestral d' *Only You*, de la qual va vendre més de tres milions d'àlbums. La seva casa discogràfica deia d'ell que si s'apilessin els seus discs més venuts en més de cinquanta països, l'alçada equivaldria a vint vegades la de la Torre Eiffel.

Franck Pourcel, en una foto retrospectiva, a Madrid

TITELLES

'Petits suicidis' i 'L'avar'

De suicidis i aixetes eixutes

Jordi Jané

Petits suicidis, amb Carles Cañellas. Companyia Jordi Bertran: L'avar. Manipuladors: Olivier Benoit i Miquel Gallardo. Adaptació i direcció: Eva Ibernía, Olivier Benoit i Miquel Gallardo. Escenografia: Xavier Erre i Xavier Saló. Il·luminació i so: Daniel Ibor. Institut del Teatre, 10 de novembre.

Molt poc públic, silenci espès i aplaudiments de cortesia van acompanyar aquesta deliciosa funció de Carles Cañellas. Repescant un espectacle creat per Gyula Molnár fa uns vint anys, Cañellas ofereix una cosa semblant a una d'aquelles sobretalles familiars de diumenge a la tarda en què el tiet bohemí és capaç d'entretenir-nos i subjugar-nos donant vida als objectes escampats damunt les tovalleres. Teatre objectual en el sentit més absolut, ja que els objectes no es comporten antropomòrficament sinó que actuen com el que són; el manipulador només (?) els infon l'ànima i els ajuda a expressar-se. Dos petits suicidis, causats l'un per la no-assumpció de la pròpia personalitat i l'altre per amor, componen un muntatge de format ínfim que es complementa amb una digressió sobre el pas del temps i que revela una visió poètica no exempta d'una sana filosofia també de tarda de diumenge, concretada en frases com "quan

els rellotges dormen, el temps passa volant" o "quan el temps fa ganyotes, els rellotges grinyolen". El volgutament lent ritme de l'espectacle i la naturalitat essencial amb què l'artista va donant vida a caramels, alka-seltzers, rellotges o llumins, creen una atmosfera de complicitat màgica en què no tots els públics deuen voler entrar. Proclamo que a mi em va enganxar des del principi fins al final i crec, a més, que l'agosament de Cañellas mereixia una altra resposta.

L'aigua, com els diners, és un bé escàs que genera avars, usurers i altres espècies de miserables. Amb aquesta visió de futur immediatament pròxim ha encarat el clàssic de Molière la companyia de Jordi Bertran, artista aquest cop absent de l'escena però responsable de la idea original i de la concepció dels titelles. Una reeixida adaptació del text –de la qual, pel bé del muntatge, caldria purificar la terminologia hidràulica– i dos eficaços manipuladors-intèrprets posen en solfa una divertida comèdia per on desfilen les humanes i variades cuites d'uns Harpagon, Cleant, Elisa, Valeri, Marina, Anselm, criats i comissaris convertits en aixetes dotades d'una molt aplaudible capacitat expressiva i d'una personalitat sempre ajustada al caràcter dels personatges originals. Tot el muntatge respira convicció en el projecte i amor per la feina ben feta, i això el públic ho va saber apreciar tot divertint-se tant o més que els mateixos manipuladors. Una acurada banda sonora, una il·luminació basada en clarobscurs que potencia el clima de misèria interior escampat per l'avar Harpagon i una escenografia modèlica quant a discreció i funcionalitat arrodoneixen l'espectacle, que actualment està en procés de traducció a d'altres llengües i que, per tots els valors comentats i per l'actualitat i universalitat del seu missatge, de ben segur tindrà una llarga vida per tot el continent europeu.

CLÀSSICA

Berliner Symphoniker

Viena a la prussiana

Xavier Casanoves Danés

Berliner Symphoniker. Director: Lior Shambadal. Obres de Mozart, Schubert i Bruckner. Promúsica. Palau de la Música, 9 de novembre.

Ha començat una nova temporada del cicle anual Promúsica i la seva aposta valenta va omplir la platea i l'amfiteatre del Palau de la Música i, curiosament, força menys el segon pis en una convocatòria que va congrega un públic abundós de neòfits a la vista dels aplaudiments més que nombrosos que van coronar el primer moviment de la *Tercera*, de Schubert o de l'hipersonor mòbil que va obligar el director a interrompre una *Tercera* de Bruckner quan anava pel tercer compàs. Públic nou, doncs, però amatent i poc estossegador que és el que necessita tot col·lectiu melòman.

La Berliner Symphoniker es va fundar l'any 1966 i des d'aleshores ha pugat per la imatge de ser una orquestra competitiva i molt accessible. L'orquestra té una sonoritat fosca i potent tot i que no disposa d'un format gaire gran. El titular actual és l'israelià Lior Shambadal, format en possessió d'un estil tan eficaç com poc vistós i una actitud més interessada en el gruix sonor que en el perfil, però tan implicada que podria competir amb l'estimat mestre Decker a l'hora d'optar al primer premi entre els directors emissors de grunys.

El concert de dijous va començar amb una obertura de *Les noces de Figaro* desproveïda de subtileses il·lustrades i tan rotunda que, com passaria amb la *Simfonia* schubertiana, semblava una excrescència de la *Tercera* de Bruckner (en la versió Nowak 1959), que va sonar rotunda i desfermada, vàlida per la seva sinceritat sense resultar ni especialment mística, wagneriana, cíclica o organística. Tres obres lligades a la ciutat de Viena, presentades, però, per a paladars prussians.